

Zdeněk Žemlička

Legenda o bludném psu

Byla to krajina, jakou nebylo možno spatřit ani ve snu, a Štěk na ni zíral jako u vytržení. Ten pohled v něm vzbuzoval směsici úžasu a posvátné hrůzy. Kuželovité kopce, porostlé pouze mechy a lišejníky, se vypínaly k nebi ostrými špicemi, jako by je vyzvedla nějaká obdudná síla. Mech se držel spíše v údolích, zatímco hroty vršků pokrýval lišejník, takže měly namodralou barvu. Jinak tu nerostlo nic, jenom na samém okraji pahorkatiny stál osamělý uschlý strom, zbavený listů i kůry, jehož bílé dřevo strašidelně svítilo ve světle hvězd.

Štěk se přikrčil bázní, zato Hufan pozvedl hlavu a jeho hrud' se dmula skrytou pýchou. Oba však svorně mlčeli, neboť vnímali posvátnost tohoto okamžiku. A s nimi mlčelo vše. Nezpívali tu ptáci, nebzučel hmyz, nikde ani živáčka, pouze dva psi pod černou oblohou, pokrytou tříští hvězd. Štěk nikdy neslyšel takové ticho. Lesy mimo tuto oblast byly plné zvuků. Tady nebylo nic, pokud samozřejmě nepočítal jemný šelest větru a jeho občasný hlasitější svist, když si našel volnou cestu mezi špičatými kopci. Mlčení přerušil Hufan:

„Správně to cítíš, synu. Jsme na svaté půdě. Když jsem byl jako ty, také jsem se tu bál. Ale věř mi, že zde není nic, z čeho bychom museli mít strach. Kromě nás psů sem totiž nepřijde nikdo. Snad jenom... ale o tom je zbytečné hovořit, ten nečistý tvor pro nás nepředstavuje žádné nebezpečí.“

„Kdo?“ byl zvědavý Štěk, avšak výhružné zavrčení, jež vyklouzlo z hrdla starého psa, jej umlčelo. Nezbylo než sedět a vnímat strnulé ticho pronikající až hluboko do mozku. Nemohl si pomoci, a tak ustrašeně zakňučel, neboť ho sevřela úzkost a srst na zádech se mu zježila. Hufan to naštěstí vycítil a začal hovořit. Jeho hluboký mručivý hlas Štěka uklidňoval.

„Toto místo je památkou chvíle, kdy se země převrátila naruby. Byla to strašná událost, při které zahynula většina živých tvorů. Byl to hněv bohů, dlících nahoře nad oblohou i hluboko pod zemí. Z ob-

lohy tehdy padaly obrovské ohnivé balvany, moře se vzedmulo a zaplavilo mnohé krajiny, země se třásla a pukala. Z jejího nitra vytryskl tekutý oheň a dým, zemský povrch se vařil jako vroucí voda. Měsíc vyrostl a od té doby oceány zaplavují pobřeží a pustoší je.

Než se toto vše stalo, žili někteří bohové zde na zemi. Nazývali se Páni a my psi jsme je poslouchali. Ale i Páni uctívali bohy na nebi. To oni však bohy rozhněvali a zlými činy je popudili proti zemi. Po té katastrofě jich však zůstalo jen velmi málo a tehdy nám předali...”

Hufan nedomluvil. Na černý samet oblohy vyplul obrovský stříbrný kotouč měsíce a zalil krajinu přízračným svitem. Ostré hroty kopců se mu pnuly vstříc a větve stromu připomínaly vybělené kosti. A pak se na okraji zářícího terče luny objevil černý stín, jenž rostl a prokousával se doprostřed jako nějaký démon. Štěk zděšeně zavyl a přitiskl se k zemi.

„Znamení bohů,“ šeptl rozechvěle starý pes a i své plandavé uši v extázi zvedl do vodorovné polohy jako nějaká ptačí křídla. Jeho syn pohlédl vlevo a zavyl ještě žalostněji, neboť právě tam se objevil jiný pes. Nešel po zemi, nýbrž plul po nebi, bledý a strašidelný, s roztaženými tlapami a vlnajícím chvostem.

„Co... co je to?“ zablekotal Štěk. Hufan tam pohlédl a oči se mu zaleskly.

„Ach!“ vykřikl. „To je druhé znamení!“

Štěk už se raději na nic neptal a jako ve vytržení zíral na podivné zjevení, jež plulo směrem k měsíci. Černý stín se mezitím přiblížil ke středu kotouče, nezakrýval jej však celý. Luna v tomto okamžiku tvořila stříbřitý prstenec, v jehož světle se koupal bledý přízrak psa. I vítr již skoro utichl a jeho poslední záchvěvy skomíraly kdesi v dálce mezi špičatými vršky.

Posvátnost chvíle narušilo zachrastění kamínků. Otec i syn se ohlédl a Hufan hněvivě svažtil čelo. Kousek za nimi se krčil Lysoun. Co horšího, byl to jeden z nejodpornějších exemplářů, jaké lze spatřit. Jeho hnusný pach udeřil Štěka do nosu, až si musel odfrknout. Lysoun se zašklebil a vymočil se přímo pod sebe do mechu, což oba psy silně podráždilo. Potom si sedl do vlastních výkalů a tupě zíral na prstenec měsíce i přízrak, jenž se k němu pomalu přibližoval. Lysounovy přední chápavé tlapy neklidně chňapaly po všem

možném, přebíraly kamínky, ryly v mechu, trhaly jej a hnětly, jako by pořád chtěly něco udělat. Leč neudělaly nic a hroudu mechu a zeminy nakonec zase rozmetaly.

„Tati,“ zavrčel vztekle Štěk. „Mám ho kousnout do toho jeho holého zadku?“

„Blázníš?“ zarazil ho otec. „Ještě dostaneš nějakou nemoc.“

„Ale co tady dělá? Říkal jsi přece, že sem žádný tvor kromě nás přijít nemůže.“

„To je právě ono,“ zabrumlal Hufan. „Žádný mimo nás... a jeho! Ach! Proč to, bohové, dopouštíte?! Taková svatokrádež! Což není na světě místo, kam by ti ohavní tvorové nemohli vnést svůj znesvěčující pach? Ale ne, nechci se rouhat nadpřirozeným silám. Přítomnost toho špinavého stvoření nám má zajisté připomínat vše prostupující moc zla na tomto světě, před nímž nejsou uchráněna ani srdce psů.“

Lysoun naštěstí odběhl o kus dál a zmizel za nejbližším špičatým kopcem, takže ho již aspoň neměli na očích. Leč jeho smrad se dál plížil těsně nad zemí jako zlý duch ze záhrobí. Psům po chvíli došlo, že se to šíří z míst, kde se vetřelec vymočil, a tak popoběhli o kus dál, blíže k holému stromu. Když pohlédli opět vzhůru k obloze, silueta psa již dorazila nebezpečně blízko k měsíci a začala se rozplývat. Hlava se rozpustila a proces zkázy postupně zachvacoval i přední tlapy a krk. Černý stín se zároveň přesunul na stranu kotouče odvrácenou od přízraku a pozvolna mizel.

„Buďte pozdraveni,“ ozvalo se za nimi.

„I ty buď vítán,“ odvětil Hufan, aniž se ohlédl.

Vedle dvou středně velkých hnědých psů tiše dosedl jeden obrovský s dlouhou srstí, černou jako noc. Štěk cítil nutkání se s ním blíže seznámit, ale protože otec mlčel, sám se ticho přerušit neodvážil. A tak jen mlčky zírali na nebe, na němž byl vidět už jenom čistý terč luny a v jeho blízkosti se pomalu třepil a ztrácel chvost přízraku. Teprve když zmizel docela, cizinec promluvil:

„Těší mě, bratři, že vás tu potkávám. Jmenuji se Brech. A vy račte být kdo?“

„Brech?“ ožil Hufan. „Snad ne profesor Brech?“

„Ach,“ povzdechl si černý. „Vy tedy znáte mé... a já si myslel, že zachovám své inkognito, když nesdělím svůj titul. Co se dá dělat. Ano, jsem profesor Brech.“

„Těší mě, těší mě,“ chrлил ze sebe Štěkův otec. „Hufan jméno mé. Pochopitelně bez jakéhokoliv titulu. Jsem jen prostý strážce Tajemství...“

„Tedy kněz,“ přikývl černý.

Znělo to sice zdvořile, ale Štěk si přece jenom nebyl jist, zda v tom nezaslechl náznak dobře skrývaného pohrdání. Nebylo by to poprvé. Za tři roky svého života si již stačil uvědomit, že povolání kněze není u většiny psů příliš váženo. Čím více se rozvíjelo to, čemu se říkalo vědecké poznání, tím více psů se odvracelo od úcty k Tajemství. Mezi kněžími a vědci vypukla nejprve tichá, leč posléze stále hlasitější válka, naštěstí pouze slovní. Avšak tvrdými a jedovatými výrazy a občas i šťavnatými nadávkami se v ní nešetřilo. Dokonce se šířily fámy o tom, jak kněžourští fanatici zaútočili na vědecký kongres či jak pár neurvalých vědátorů vtrhlo na koncil a několik kněží bylo ošklivě pokousáno. Naštěstí se vždy ukázalo, že to byly opravdu jen fámy roztrušované nezodpovědnými blázny. Vždyť přece civilizaci psů je násilí cizí.

Válka slov však až na výjimky trvala. Takovou výjimkou byl právě Hufan, kněz, jenž se živě zajímal i o vědu a v jehož širokém srdci doutnal tichý obdiv právě k profesorovi Brechovi. I Štěk si vědce se zájmem prohlížel. Je to možné? Což tenhle mohutný kříženec dogy a obřího pudla může být onen významný myslitel? Mladík si ho vždy představoval jako malého, možná trpasličího psíka s vysokou inteligencí. Místo toho profesor vypadal jako bojovník z ringu nebo jako lovec vlků.

„Četl jsem všechna vaše díla,“ ujišťoval Hufan Brecha, aniž si uvědomoval, že takové prohlášení může působit právě opačně, než zamýšlel. A také ano.

„Aha,“ řekl chladně černý. „Takže vy patříte k inkvizici, že?“

Starý kněz ztuhl a vytřeštil oči.

„Já?“ vyjekl. „Co vás nemá, profesore! Asi jste mi správně nerozuměl. Víte, já jsem pokrokový kněz. Na posledním kongresu jsem

hlasoval, aby inkvizice zanikla. Jaká škoda! Jeden jediný hlas k tomu chyběl! Já čtu vaše díla z čiré touhy po poznání.“

„Je to pravda,“ vložil se do toho horlivě Štěk, avšak to neměl dělat, protože skákat dospělým do řeči bylo považováno za vážný prohřešek proti dobrým mravům. Kněz také svého syna zpražil tak zlým pohledem, že v něm byla v tu ránu malá dušička. A jej! Přijde trest! Doma se má na co těšit.

„No,“ přerušil napjaté ticho Brech. „Sice se to nemá, bratře, chápu váš hněv, ale přesto vás prosím, abyste svého syna tentokrát netrestal. Jeho slova byla natolik upřímná, že jsem ochoten vám plně důvěřovat.“

„Máš štěstí,“ zasyčel Hufan na Štěka, ale bylo jasné, že výprask ho tentokrát mine.

Dospělí se tedy začali bavit jako rovný s rovným, bez pohrdání a podezírání. Rozebírali všechno možné i nemožné, to už ale mladého psa příliš nezajímalo. Ačkoliv stále pociťoval bázeň z tohoto místa, strach ho již přešel, a tak začal snořit po okolí. Jenže necítil žádný pach, pochopitelně kromě vůně mechu a pak také ještě zbytků pachu nějakých psů, kteří tu byli před nimi. No ovšem. To jen potvrzuje fakt, že my psi jsme jediní tvorové, kteří se sem odváží. Při tom pomýšlení se ho zmocnila hrdost.

Když k němu za nejbližším kopcem dolehl Lysounův smrádek, hněvivě nakrčil čenich. Už chtěl odejít, když si povšiml něčeho zvláštního. Bylo to skoro neuvěřitelné. Lysoun stál na zadních nohou, vzpřímený a v této pozici děsivě vysoký. Přední chápavé tlapy zdvihal vzhůru k obloze a z jeho hrdla se linuly podivné kvílivé zvuky. Náhle se dal do pohybu, ale ne nějakým směrem. Točil se dokola, jeho zadní nohy dusaly půdu a hubené holé tělo se svíjelo v neumělé napodobenině tance. Sténal stále hlasitěji a Štěk v tom cítil bázeň, stesk i zoufalou touhu prolomit mlčení nebe.

„Bohové,“ pomyslel si Štěk. „On se snad chystá promluvit.“

Avšak Lysoun nepromluvil. Jeho pohled se zcela náhle střetl s pohledem psa a několik nekonečně dlouhých okamžiků se jeden druhému dívali do očí. Tehdy Štěk pocítil hrůzu. Poprvé v životě se Lysouna bál. Celý se přikrčil a plazil se pozpátku pryč. V duši měl zmatek. Co se to děje? Ještě před chvílí byl ochoten toho tvora kousnout

do zadku a teď... Lysoun se však najednou zhroutil. Sesul se na všechny čtyři a kňučel jako zvíře. Přesto v tom nebyl strach, spíše jen bezmocnost a zklamání. Klekl si na kolena, trhal mech a pak bral do hrsti mokrou hlínu a mazal si ji po těle.

Když se Štěk vrátil k dospělým, cítil podivnou lítost, o níž netušil, kde se v něm bere. Otec a profesor si ho nevšimli, zcela zabráněni do akademické debaty, z níž se přes jejich vzájemnou úctu v této chvíli stával spor. Mladý pes se nedivil. Hufanova přichylnost k vědě byla ve skutečnosti dosti povrchní, ačkoliv kněz sám by si to nikdy nepřipustil. V skrytu duše vždy doufal, že věda dá za pravdu alespoň základním článkům učení o Tajemství. A profesor byl určitě přesvědčen, že kněží se musejí vzdát pošetilého lpění na dogmatech, aby se Tajemství mohlo stát předmětem svobodného vědeckého bádání.

„Legenda,“ mručel právě Brech. „Chápu, že Legenda je základem veškeré zbožnosti. Nemyslete si, bratře, i já jsem zbožný pes, ale je třeba Legendu správně pochopit. Vy ji chápete jako historii, jako reálný příběh, avšak ona je ve skutečnosti epickým vyjádřením něčeho, co je skryto hluboko v nás. Ano, bezesporu má Legenda svůj zdroj v minulosti, v nesmírně dávných a pro nás bolestných událostech, ale domnívám se, že není jejich přesným popisem. Je ožívována přítomnou silou. Vy ji nazýváte Duchem. Budiž. Jde jen o to, aby se pojem Duch nestal zaklínadlem, jež bude bránit vědeckému zkoumání této přítomné inspirace.“

„Ale bratře profesore,“ chytal se packami za hlavu kněz. „Vážně se obávám, že rušíte staletou tradici Legendy. Pokud to není historie, co to tedy je? Výmysl? Blouznění? Ach ne, nevěřím, že byste byl takový rouhač. A co chcete zkoumat na té... jak říkáte... inspiraci? Duch je Duch. Ostatně v tomto bodě se velmi mýlíte. Legenda není ožívována pouze Duchem, nýbrž i zjevením, lépe řečeno novým a novým zjevováním. Než jste přišel, ono zjevení, jež zřejmě neuznáváte za skutečnost, jsme na vlastní oči viděli!“

„A já ho viděl též,“ dodal se vši vážností profesor. „Máte bezesporu pravdu. Zde na tomto místě se již nejméně stovky let objevuje prazvláštní úkaz bludného psa na obloze a.“

„...a tento jev je důkazem pravdivosti Legendy.“

Štěk už dál neposlouchal. Legendu o bludném psu znal velmi dobře, otec mu ji odmalička vtloukal do hlavy. Kdyby to nedělal s takovou náruživostí, možná by se Štěkovi ten prastarý příběh i líbil. Jenomže neustálým otcovým mentorováním zevšedněl. Asi jako místo za norou, kam si chodíte hrát každý den. Nic už vás tam nepřekvapí. Měli by to štěňatům tajit a mladým psům to odkrývat jen pomalu a po kousíčkách, jako když trháte kůži z kořisti, zdlouhavě a s námahou, dokud se nedostanete k tolik vytouženému masu. Pak by ten příběh byl tajemnou neprobádanou zemí, záhadou a výzvou. Ve skutečnosti profesorovo pojetí vzbuzovalo ve Štěkovi více zvědavosti a zájmu než otcovo.

Hrdina Legendy, pes jménem Rek, což je prý starodávné jméno, se vydal hledat ztracené Pány. Od té doby bloudí mezi nebem a zemí. Jednou Pány najde a pak se na zemi navrátí Ráj. Toť vše. Co je na tom zajímavého? Obyčejná náboženská historka. To kolem je už jen omáčka. Štěk profesorovi příliš nerozuměl, na to byl ještě mladý, ale přesto cítil, že jeho řeč dráždí touhu po poznání velmi silně. Ano, už se rozhodl. Jednou bude vědcem. Otec bude sice zklamán, že syn nepůjde v jeho šlépějích, ale snad se s tím smíří.

Kolem ucha mu zabzučel komár. A ještě jeden. Mladý pes se zarazil. Co tu dělají komáři? Zmateně se rozhlížel a jen pomalu si uvědomoval, že už není na svaté půdě, že kolem rostou křoviska a neda-leko šumí les. V zamyšlení musel projít soutěskou, jež byla jedinou přístupovou cestou na území Tajemství. Chtěl se prostě otočit a vrátit, avšak do čenichu mu pronikl pach, který budil hrůzu. Uslyšel ti-chý šelest tlap v trávě. Spatřil oči blýskající se ve tmě, zlé a nepřátel-ské jako sama smrt.

Štěk zoufale zavyl a vrhl se ozlomkrk k místu, kde tušil soutěsku. Jestli se spletl, je s ním konec. Jenže nebezpečí bylo blíž, než čekal. Ze tmy po pravé straně se vynořila příšerná morda a dlouhé tesáky se mu zaryly do plece.

„Nehněvejte se, profesore, ale to už je i na mě trochu moc!“

Hufan zvýšil hlas a bylo patrné, že je rozčilen. A on se rozčiloval opravdu málokdy. Brech zůstal navenek klidný, jen netrpělivě popo-sedl o kousíček vedle, neboť se mu zdálo, že kněz by mohl v hněvu

udělat nějakou nepředloženost. Například se ho pokusit kousnout. A to by byl věru konec přátelství.

„To opravdu míníte tvrdit, že Lysouni jsou vlastně ztracení Páni?“

„Ne, bratře,“ odpovídal umírněně vědec. „Takto bych to nepojímal. Chci jen říci, že sama Legenda popisuje Pány tak, že určitá podobnost s Lysouny se přímo nabízí. Pravda, je to podobnost značně povrchní a možná náhodná, leč věda je povinná zkoumat i tu možnost, že Lysouni jsou s Pány jakýmsi prozatím blíže nedefinovatelným způsobem spřízněni. Co třeba tvrzení Legendy, že Páni si mohli svou kůži svlékat a zase oblékat? Co měli pod touto svrchní kůží? A proč by ji nosili, kdyby i pod ní měli srst? Já se domnívám, že byli lysí, aspoň z velké části.“

„Ale Lysouni přece nechodí po dvou,“ odporoval kněz.

„Mýlíte se, bratře. Sám jsem se hodně věnoval studiu Lysounů a pozoroval jsem je ve volné přírodě. A mnohokrát jsem spatřil, jak se některý z nich postavil na zadní a dokonce po nich i několik kroků ušel.“

Hufan pohrdlivě odfrkl.

„To se přece naučí i pes. Dokonce jsem slyšel o zvířatech, která se podobají Lysounům, ale mají srst, šplhají po stromech a také někdy chodí po dvou.“

„No výborně!“ zaradoval se profesor. „Ani nevíte, jak jste mi teď nahrál. Vy račte mít na mysli opice. Ano, tak se ti tvorové nazývají v dávných knihách Pánů. Tedy Páni tvrdili, že oni sami...“

Vědec již nedomluvil. Zraky obou psů se upřely na Štěka, který už drahnou dobu mlčky seděl opodál a způsobně čekal, až si ho dospělí všimnou, ačkoliv krev vytékající z jeho plece už pod ním tvořila loužičku. Nyní pochopil, že může otevřít tlamu, protože děs v otcových očích hovořil za vše.

„Tati,“ zaúpěl. „Vlci. Dole jsou vlci.“

Potom se zhroutil na bok.

Hufan se k němu vrhl. Pravda, svého syna vychovával přísně, často i drsně, avšak přesto jej bezmezně miloval. Zuřivě lízal ránu na Štěkově rameni a v duchu přísahal strašlivou pomstu všem vlkům. Brech se vztyčil a zavětril směrem k soutěsce. Závan větru k němu

opravdu donesl slabý vlčí pach. Vzápětí se zezdola ozvalo divoké zavytí:

„Skól! Ubohý, ubohý gról! Skóóól!“

Hufanovi zamrazilo v zádech. Skól, to byl válečný pokřik té nejbojovnější kasty divokých vlků. To nebyli ti zdejší, už napůl zpacifikovaní, ale divoši ze severu, větší a téměř dvakrát těžší. Právě oni pro psy vynalezli pohrdlivé označení grólové. Z jejich hlasu zněl posměch a zároveň strašlivá nenávist jejich plemene vůči někdejšími spojencům Pánů. Nenávist starší než život kteréhokoliv z nich.

Hufan zastavil Štěkovi krvácení, ale přísně mu nařídil, aby klidně ležel. Potom se postavil vedle profesora a začenichal. Vlčí pach ho přiváděl k zuřivosti, leč uvědomoval si, že takový boj nikdy nepodstoupil. Nebyl zbabělec, ovšem... Zraky kněze a vědce se setkaly.

„Pohádali jsme se, bratře,“ řekl vážně Brech. „Ale věřím, že jsme zůstali přáteli. A nyní naše přátelství zpečetíme krví.“

Kněze zamrazilo v zádech.

„Nestačilo by počkat...,“ nadhodil váhavě.

Profesor jej odvedl kus stranou.

„Poslyšte,“ zašeptal. „Situace je vážnější, než si myslíte. Ti vlci tu nejsou náhodou. Jsou to severané...“

„Já vím,“ přisvědčil Hufan. „Ale musí nám přece přijít pomoc. Tohle je naše posvátné místo, chodí sem mnoho psů, někdy i velké skupiny...“

„A vy si myslíte, že by se sem odvážili, kdyby si nebyli jisti, že pomoc nepřijde? Víte, můj bratr je shodou okolností velitelem pohraniční stráže. A už delší dobu říká, že se připravuje velký vpád vlků. Ne nějaká loupežná výprava, ale válečné tažení. Problém je pouze v tom, že jsme to čekali o pár týdnů později, až pominou letní vedra. To byla vždy doba jejich útoků. Jenže se zdá, že se rozhodli nás překvapit.“

„Sem nemohou,“ vyhrkl zoufale kněz.

„A co tu budeme jíst, když nás oblehnou? Co pít? A co váš syn? Potřebuje ošetření. A co když... vidíte ty mraky? Může přijít bouře a...“

„Dost,“ přerušil ho Hufan. „Chápu. Musíme se probít ven. Už dlouho jsem nebojoval, ale před dvaceti lety podnikli vlci ze severu

podobné tažení. Tenkrát jsem byl mladý a řídil jsem obranu západního okrsku. A došlo i na tesáky, tomu můžete věřit. A co vy?“

Profesor vypjal hrud’.

„V mládí jsem býval ringovým zápasníkem a tam jsem bojoval se zajatými vlky. Pravda, byla to značně pokleslá zábava, později jsem to pochopil a jsem rád, že ji vláda zakázala, ale popravdě řečeno, byla to dobrá škola pro boj s vlky.“

„Skóóó!“ ozvalo se zezdola. „Ubohý gról!“

Oba psi vylezli na okraj skalního útesu, odkud bylo dobře vidět pás trávy a křovisek, na němž se vlci zdržovali. Měsíc již vyšplhal výše nad obzor a ozařoval to místo namodralým svitem. Stíny nepřátel byly i odtud jasně patrné.

„Grrraf! Hau! Graf!“

To byl zase bojový křik psích zápasníků z ringu a ten nyní vyrazil Brech. Odpovědí mu bylo nenávistné zuřivé vytí, neboť vlci tento pokřik dobře znali. Pro mnoho jejich spolubojovníků byl písní smrti. Museli vidět siluetu obrovského černého psa na skále nad nimi. Vypadal vskutku impozantně a Hufan se vedle něj cítil maličký a bezvýznamný. Nicméně si umínil, že bude bojovat ze všech sil, aby dokázal, že je hoden přátelství tak skvělého válečníka. Kněz nebo vědec, to teď nebylo důležité. Byli bratři, druzi, spolubojovníci. A šli bok po boku do války.

Štěk Hufana neposlechl. Nemohl přece zůstat ležet, když jeho otec bojuje o život. Slyšel válečnou píseň vlků i Brechovu odpověď, vnímal tu hromadící se nenávist pod skalou a viděl siluety obou psů, jak mizí v soutěsce. Proto se zvedl a pomalu dopajdal tam, odkud otec a profesor obhlíželi situaci. Nemohl jim pomoci, byl strašně slabý a navíc naprosto nezkušený, ale chtěl aspoň vidět, co se děje.

Boj už vypukl. Luna tam nakoukla přes okraj skalisek a osvětlovala místo zápasu, avšak bylo otázkou, jak dlouho, poněvadž mraky se k ní stále přibližovaly. Bylo to strašné. Štěk nikdy neviděl něco tak zběsilého. Dva psi, z toho jeden ne moc velký, proti dobře zorganizované smečce asi patnácti vlků. Jejich vůdcem byl ohromný dravec, bílý jako sníh, ale v paprscích měsíce tím hrozivější. Zatím se držel

vzadu a hnal své bojovníky vpřed. Jeho skól bylo všudypřítomné, zato psi už neměli na pokřik ani pomyšlení.

Profesor nezklamal. Šel jako první a jeho tesáky prolévaly krev nepřátel. Byl stejně velký a těžký jako vlci, ale měl proti nim dvě výhody. Tou první byla hustá dlouhá srst, jež jej chránila jako krunyř, tou druhou obrovská síla ve vytrénovaných čelistech. Když stiskl nohu vlka, kost křupla jako suchá větev. Vlci byli sice mrštnější, ale v podmínkách hromadného útoku nemohli tuto přednost příliš uplatnit. Marně se vrhali na černého psa. Rány, jež mu způsobili, byly zanedbatelné, zato už ne jeden z nich se válel v krvi.

Štěk byl však hrdý především na svého otce. Ten jinak mírný a zdánlivě bázlivý kněz se proměnil v lítou šelmu. Byl malý, leč neskutečně rychlý a hlavně nesmírně zuřivý. Vrhál se na vlky zdola, snadno se jim dostával k hrdlu, dráсал jim břicha a boky, byl všude a nikde. Když nepřátelé ověsili profesora ze všech stran a jemu hrozilo stržení na zem, Hufan se na ně vrhl jako démon a trhal z nich cáry kůže. Obrátili se proti němu, zranili ho, přinutili k ústupu, pronásledovali jej do křovin, avšak Brech se osvobodil, skočil na dalšího soka a bleskově ho zadával.

Smečka mezitím obklíčila Hufana, ten ovšem nečekal, až se na něho sesypou ze všech stran, a sám jako šílenec zaútočil na jednoho z nich a hryzl ho do plece. Mezitím již mu na pomoc spěchal profesor a další z nepřátel skončil v tratolišti krve. Jenže oba cítili, že jim docházejí síly. Přesila byla příliš velká. Jenže jak odtud? Vlci byli všude.

„Skól! Skól!“ řval vůdce, povzbuzuje svou zdecimovanou smečku k nové zteči.

Psy zachránilo počasí. Temné mraky zahálily měsíc a v nastalé tmě se Hufanovi a Brechovi podařilo probít se zpět do soutěsky.

Štěk zděšeně civěl na zbědovaného otce. Pravé ucho měl zcela utržené, tělo pokryté ranami, kulhal a místo levého oka mu zůstal jen prázdný důlek. Ani profesor nevypadal nejlépe. Jeho černá srst na boku sákla krví a čenich měl úplně poničený. Kněz vyčerpaně ulehl do mechu.

„Prohráli jsme, bratře,“ zasípěl. „Ale stálo to za to. Bylo mi ctí bojovat po tvém boku.“

Brech mlčel. Ač nerad, musel si přiznat, že jeho druh má pravdu. Kdyby přišla alespoň malá pomoc, měli by jakous takous naději, ale takhle...

Mraky již docela pokryly oblohu a i poslední zátřpyt hvězd zanikl. Krajinu zahalila dokonalá tma. Ne však nadlouho. Zablesklo se. Pak znovu, ale nepršelo. Zatím to byla suchá bouře. K sluchu psů střídavě doléhalo burácení hromu a vytí vlků. A pak blesk osvítil jakousi postavu. Dvounohou postavu, vzpřímenou a strašlivou, děsivější než vlci.

„Lysoun,“ vyhrkl užasle kněz. „Pohled, bratře, on...“

Nedomluvil. Ten tvor svíral v pravici dlouhý klacek, zřejmě urvaný z uschlého stromu, se zašpičatělým koncem. Vzápětí se stalo to, co nikdo nečekal. Klikatá oslnivá čára sjela z oblohy, zasáhla onen strom, rozštěpila jej ve dvě a vyčarovala na něm plamen. A ten stravoval suché dřevo stále rychleji.

Psi se nebáli. Na rozdíl od vlků neměli z ohně strach. Neměl ho ani Lysoun. Jako fascinován přistoupil k výhni a zmocnil se jedné planoucí větve. Zaječel, ne děsem, nýbrž jakýmsi nepochopitelným čarokrásným vzrušením. Hned poté si to namířil do soutěsky.

„Za ním!“ vykřikl profesor.

Poslechli ho a dobře udělali. Když později Štěk vzpomínal na ten nádherný noční boj, připadalo mu to jako sen. Byla to noc ohně, jehož rudé jiskry pršely jako déšť do kožichů vlků a přinášely jim bolest a strach. Byla to noc zázraků, když Lysoun vrážel hrot svého klacku do odvěkých nepřátel, zatímco psi dokonávali dílo zkázy. Byla to noc Tajemství, kdy pocítili sílu dávno zapomenutého pouta, chránili Lysého a on bojoval za ně jako jejich druh. Byla to noc hrdinství, v níž Štěk zabil svého prvního vlka, i když, pravda, byl to těžce zraněný vlk. Byla to noc vítězství, protože černý pes a bílý vlk se střetli ve smrtelném zápase, který skončil až v okamžiku, kdy vlk zůstal ležet rozervaný téměř na kusy.

Kam se po boji ztratil Lysoun, to nikdo z nich netušil. A byli příliš vyčerpaní, aby to zjišťovali. Mrtev nebyl, jen to věděli určitě. Když se o pár dní později dobelhali k sídlu vůdce všech psích smeček, do-

stihla je ohromující zpráva. Na severních hranicích se prý shromáždily stovky vlků, avšak nezaútočily. Všude se dávají na zmatený ústup a šíří se mezi nimi zvěst, že se objevil Pán. Psi vzrušeně čekali, zda je to pravda, ale žádný Pán nepřišel.

O několik týdnů později šel uzdravený Štěk s uzdraveným otcem a dvěma přáteli po lesní cestě. V nedalekém křoví lezl po čtyřech neznámý Lysoun. Poulil oči na psy a modře slintal, neboť pojídal borůvky. Kněz se zastavil a pohlédl na Lysouna.

„Bud’ zdrav, bratře,“ řekl nahlas.

Štěk se usmál, ale oba další psi zalapali pohoršeně po dechu.

„Proč?“ zeptal se jeden z nich Hufana až s jakousi bolestnou výčitkou v hlase.

„Zaslouží si to,“ odpověděl kněz a bez dalších slov pokračoval v cestě.